

Hoidkem Eestit ja meie keelt

Tere, armas koolipere!

Peatselt on meie kõigi jaoks väga tähtis päev. Meie Eesti riigi 101. sünnipäev. Oma kõne alustuseks räägiksin teile ühe loo kogumikust "Õpetajat otsimas".

Pime tüdruk oli oma pimeduse pärast õnnetu ja vihane. Ta vihkas kõiki - peale ühe noormehe, keda ta armastas. Noormees veetis kõik oma vabad tunnid tütarlapsena koos. "Kui ma vaid nägijaks saaksin, siis tuleksin sulle kohe naiseks," ütles tütarlaps noormehele. Ühel päeval teatasid arstid tüdrukule, et keegi tundmatu on nõustunud hakkama tema doonoriks ja loovutama talle oma silmad. Tüdruk rõõmustas väga. Operatsioon möödus edukalt ja tüdruk sai nägijaks. Nüüd nägi ta esmakordselt oma noormeest. Noormees küsis: "Kas sa tuled nüüd mulle naiseks?" Siis märkas tütarlaps ehmatusega, et noormees on pime, ja ta lükkas abieluettepaneku tagasi.

Miks ma rääkisin selle loo? Sest näen sellest teatavat sarnasust Eestiga. Ja sellest ma rääkida tahangi - oma tõtt Eesti kohta. Ka Eesti Vabariigi president Lennart Meri on lausunud: "On väga lihtne rääkida juttu, mis kõigile meeldib. Palju raskem on rääkida juttu, mis on tõde." Mina teen proovi.

Võibolla ei ole see tavaline, et üks noor inimene julgeb end tunnistada oma kodumaa patrioodiks, aga mina julgen, see on minu tõde. Pean Eestit, meie keelt ning kultuuri väga tähtsaks. Minu iga-aastane 24. veebruar, nii palju kui ma mäletan, on möödunud kodutütarde ja noorkotkaste tänuüritusel, kus tunnustatakse kõige aktiivsemaid ja tublimaid noori. See toimub alati ühes suures restoranis, on kaetud laud suupistete ja tordiga. See päev on minu jaoks väga suure tähendusega, kus tunnen end tõelise eestlasena. Ei ole olnud ühtegi Eesti Vabariigi sünnipäeva, mida minu pere poleks tähistanud. Ehk siis see traditsioon ning usk Eestisse on mulle juba kodust kaasa antud. Ma arvan, et me kõik, eestlased, peaksime 24. veebruaril võtma mütsi peast ja mõtlema kasvõi korra Eesti vabadusele ning neile, kes selle eest on võidelnud. Me peaksime olema tänulikud. Tänuelikud oma enda riigi eest. Me ei tea iial, mil tuleb endal relv kätte võtta ning sõdima hakata.

Need, kes on valmis oma riigi eest seisma, need ei lahku, aga ometi on Eestis inimesi, kes siit ära minna soovivad. Praegu on väga aktuaalne teema just nimelt noorte lahkumine oma kodumaalt, Eestist. Tahetakse ära sõita, kuna paljude noorte arvates pole õpi-, elamis- või töötingimused piisavalt head. Mina pole sellega nõus. Mitte kusagil maailmas pole midagi võimalik saavutada ilma ise selle jaoks tööd tegemata. Ehk siis, kui tahetakse head töökohta, siis peab selleks ise vaeva nägema ja pingutama, ja seda igas riigis, ning samuti peab igal pool makse maksma ja arveid tasuma. Kui rääkida elamistingimustest, siis minu arust on need Eestis väga head - puhas joogivesi, maa ei värise, vulkaanid ei purska, sõda ei ole, inimestel on soe kodu, soe vesi, söök on ka iga päev laual. Meie, eestlased, ei kannata mitte

millegi surmava käes! Ometi, seda head, mis meile osaks on saanud, me sageli enam ei märka, ei oska hinnata, usume ikka, et mujal on parem.

Näiteks minu onu on elanud välismaal rohkem kui Eestis. Lahkus siit 17-aastaselt ning hetkel on ta 39. Alguses kolis ta Saksamaale ja hiljem Inglismaale, kus ta ka abiellus ning praeguseks on tal kolm last. Tema naine on grusiinlanna ehk nende lapsed kõnelevad hetkel kolme keelt. Aga mis saab tulevikus? Ilmselt nende eesti keele oskus hääbub, nad sulanduvad uude kultuuri ja nende järeltulijad teavad heal juhul vaid seda, et kuskil Eestis on neil kauged sugulased. Selliseid peresid on tuhandeid. Ma näen siin ohtu meie keele ja isegi rahvuse püsimisele. Ühe väikese keele ja rahvuse püsimine ei ole praeguses globaliseerivas maailmas enam iseenesestmõistetav. Eestisse jäämine ja eesti keele elushoidmine ei saa olla sunniviisiline - see peab olema iga eestlase südameasi. Mina sain kogeda sel õppeaastal meie kooli muusikalis mängides, mida tähendab see, kui sa pead oma kodumaalt lahkuma... kui sind sunnitakse. Kogesin läbi mängu päris valu. Minu süda ütleb, et mina jään.

Mulle väga meeldib laulda ja mulle väga meeldib, kui eestlased laulavad eesti keeles. Ometi hülgevad paljud lauljad vabatahtlikult eesti keele. Ma ei saa aru, miks tahetakse näiteks Eurovisioonile minna just inglisekeelse lauluga. Sama hästi võiksid siis kõik riigid esindada Inglismaad. Eurovisioon on koht, kus saab tervele maailmale näidata, kui ilus emakeel meil on. Ma olen väga uhke ja rõõmus nende lauljate üle, kelle põhimõte on laulda just eesti keeles. Näiteks pikka aega vaid inglise keeles laulnud Liis Lemsalu ja Elina Born on hakanud viimasel ajal laulma eesti keeles ning on olnud üllatunud, et see meeldib neile. Eks ole kummaline! Meil on nii omapärane ja ilus keel, et seda tasub hoida, seda peab hoidma! Mina isiklikult olen väga uhke eestlane - uhke teie, iseenda ning meie isamaa üle. On tore näha, et koolides korraldatakse kõnevõistluseid, õpetatakse heal tasemel eesti keelt, loetakse vanu ja uusi eesti kirjanike raamatuid ja et me kogu 2019. aasta oleme oma emakeelele pühendanud.

Tulen nüüd tagasi kõne alguses alustatud looga.

Kui tüdruk oli noormehe abieluettepaneku tagasi lükanud, siis jättis poiss nukralt jumalaga. Mõne aja pärast sai tütarlaps kirja, milles oli kaks lauset: "Mu kallis, jään sind alati armastama! Hoi mu silmi!"

Isegi siis, kui eestlased soovivad omaenda Eestist lahkuda, teist keelt kõnelda ning uute rahvaste seas koduneda, jääb Eestimaa neid alati ootama ja armastama. Ja ma väga loodan, et ühel ilusal päeval märkavad kõik eestlased, kui ilus riik meil on ja kui väärtuslik keel meil on. Ja need, kes on ära, leiavad tee tagasi siia, Eestisse. Nagu Lennart Meri on öelnud, siis meist igauhest sõltub Eesti püsimine. Hoidkem üksteist, oma keelt ning oma riiki! Elagu Eesti!

Täna kuulamast!

Katarina Sits, 10.H klass